

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΣΕΡ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΒΑΝΤΑΣ

O'Ανρι Σελλιέ, χλωμός, ἄρρωστος, μὲ τὰ μάτια κόκκινα ἀπὸ τὸν πυρετὸν καὶ τὴν ἀγωνία, ὕστερ' ἀπὸ τὴν τρίτη χρεωκοπία του, πῆγε καὶ θρήκε ἔναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους νευρολόγους τοῦ Παρισιοῦ, τὸν δόκτορα Ζανέ καὶ τοῦ ἔξωμολυγήνηκε, ὡμά, χώρις νὰ κρύψῃ τίποτε, ὅλη τὴν παρέξενη τραγωδία τῆς ζωῆς του.

— Γιατρέ μου, του εἶπε, εἶμαι ὁ πιὸ δυστυχῆς ἀνθρωπος τοῦ κόσμου! Ιρέπει νὰ μὲ γιατρέψῃς, γιατὶ ἀλλοιῶς καταλαβαίνω πως θὰ τρελλαθῶ. "Ολη μου ἡ ζωὴ εἶνε ἔνα ἀδιάκοπο μαρτύριο. Εἶμαι σὰν τὸν τραγικὸν Σίσυφο. Κυλῶ διαρκῶς μιὰ μεγάλη πέτρα, ἔνα θράχο ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ θουνου κι' ἀξαφνα, τῇ στιγμῇ ποὺ φτάνω στὸ τέλος, ὁ θράχος ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ κατρακυλάει πάλι στὸν κάμπο. Τρεῖς φορὲς δημιούργησα ἀπὸ τὸ τίποτε μιὰ μεγάλη επιχείριση καὶ τρεῖς φορὲς χρεωκόπερα τὴν τελευταία στιγμὴ ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ δειλία, ἀπὸ μιὰ σκέψη ποὺ ἀπότομα μὲ κυριεύει καὶ παραλύει ὅλες τὶς δυνάμεις μου.

— Μά τι συμβαίνει; Τί συλλογίζεσθε; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ δόκτωρ Ζανέ, κυττάζοντας τὸν ἐπισκέπτη του, σὰν νὰ εἶχε μπροστά του κανένα τρελλό.

— Θὰ σᾶς ἔξηγήσω ἀμέσως... τοῦ εἶπε ὁ 'Ανρι Σελλιέ, σκουπίζοντας μὲ τὸ μαντῆλο τὸ ἰδρωμένο μέτωπό του. 'Ακοῦστε, θὰ σᾶς διηγήσω μιὰ ἴστορια. "Ετοι θὰ μπορέσετε νὰ καταλάβετε καλύτερα τὴν περιπτωσί μου.

Ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, ζούσε μιὰ φτωχὴ Πολωνέζα ποὺ τὴν ἔλεγαν Βάντα. Εἶχε ἀτυχήσει στὴν πατρίδα τῆς κι' ἀπὸ δυστυχία σὲ δυστυχία εἶχε καταλήξει ὑπηρέτρια στὸ Παρίσιο. 'Η Βάντα λοιπὸν δούλευε στὸ σπίτι ἐνὸς ἑμπόρου. Παρ' ὅλες ὡστόσο τὶς ἀτυχίες της, εἶχε καλὴ καρδιά κι' ήταν πάντα γελαστὴ καὶ εὔθυμη. 'Ηταν νέα ἀκόμη, εἴκοσι χρόνων κι' ὅταν ἔλειπε ἡ κυρία τῆς ἀπὸ τὸ σπίτι, ἡ Βάντα τραγουδούσε παράφωνα κανένα ἔρωτικό τραγουδάκι.

— Πάψε, Βάντα, τῆς φώναζε ἀπὸ τὸ διπλανὸν δωμάτιο ὁ νεαρὸς 'Ανρι, ὁ γυιός τοῦ ἐμπόρου. Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι λύνω τὰ προθέλματά μου κι' ὅτι θέλω ήσυχία...

Μά τὰ προθέλματα τοῦ 'Ανρι ήταν τιμωρίες καὶ τίποτε ἄλλο. Κάθε τόσο, ὅλοι οἱ καθηγηταὶ του τὸν ἔβαζαν ν' ἀντιγράφη χιλιάδες στίχους, γιατὶ εἶχαν θαρεθῆ πειά ν' ἀραδειάζουν μηδενικὰ δίπλα στ' ὄνομά του.

Τῇ Βάντα ἐλάττευε κυριολεκτικὰ τὸν 'Ανρι καὶ μόλις ἄκουγε πῶς εἶχε νὰ λύσῃ προθέλματα, μισάνοιγε τὴν πόρτα καὶ τὸν ρωτάμεσε:

— Μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω; Ξέρω γυαλλικά...

— Φφ! ἔκανε ὁ 'Ανρι. Τὰ γαλλικὰ πωὺ έρεις ἐσὺ εἶνε γιὰ γέλια. Μά μπορεῖς ὡστόσο ν' ἀντιγράψῃς... Σκούπισε μόνο τὰ χέρια σου. Νά, θ' ἀντιγράψῃς ἀπὸ ἐκεῖ ὡς ἐκεῖ... Καὶ πρόσεχε νὰ κάνης καλὰ γράμματα σὰν τὰ δικά μου. 'Εγώ θὰ καπνίσω ἔνα τσιγάρο ποὺ τὸ πῆρα ἀπὸ τὸ πακέτο του μπαμπᾶ...

Τῇ Βάντα ἔσκυθε πάνω στὸ τετράδιο τοῦ 'Ανρι κι' ἄρχιζε ν' ἀντιγράφη, προσπαθῶντας νὰ μιμηθῇ τὰ γοάμματά του, ἐνὼ ἐκεῖνος ξαπλωνόταν τεμπέλικα σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ κάπιε. Τὶ δὲν θὰ ἔκανε ἡ Βάντα γιὰ τὸν 'Ανρι! Μήπως δὲν τὸν ἔθαύμαζε, καθὼς τὸν ἔβλεπε μπροστά της μὲ τὴ μπλέ στολὴ τοῦ λυκείου μὲ τὰ χρυσά κουμπιά. 'Ο 'Ανρι γι' αὐτὴν ήταν ψυχρός, νά, σὰν τὸν Ταξιάρχη Μιχαήλ, ποὺ ήταν ζωγραφισμένος στὸν τοῖχο τῆς μικρῆς ἔκκλησίας τοῦ χωριοῦ της, ἐκεῖ κάτω στὴν Ποσανανία. Κ' ἔπειτα, ὁ 'Ανρι θὰ γινόταν μιὰ ημέρα ἔνας ἀφέντης, ἔνας «ούζοντίκ» (δημόσιος ὑπάλληλος), ὅπως ἔλεγε κάθε τόσο ὁ πατέρας του...

Ποιός ξέρει... Μπορεῖ ἡ Βάντα νὰ ήταν ἐρωτευμένη μαζύ του.

Ο 'Ανρι λοιπὸν μιὰ ημέρα, ὅταν ἐτελείωσε τὸ κλεμμένο τσιγάρο του, ἔγύρισε καὶ τῆς εἶπε:

— Ακουσε, Βάντα, εἶμαι παραπολὺ στενοχωρημένος... Θὰ σου πῶ κάτι σοθαρό. Ξέρεις

τί θὰ κάνω; 'Αποφάσισα ν' αὐτοκτονήσω!...

— Μπόγιε μόι (Θεέ μου)! φώναξε κείη γουρλώνοντας τὰ μάτια της. Τί ἔπαθες, κύριε 'Ανρι;

— "Ε, νά, τῆς ἀπάντησε κείνος, χθὲς πῆγα μὲ κάτι φίλους μου στὶς κούρσες. "Ενας ἀπὸ αὐτούς, δ Βερνώ, εἶχε ἔνα μυστικό. Εἶμαστε θέσιοι πῶς θὰ κερδίζαμε...

— Καὶ κερδίσατε πολλὰ λεφτά; ἔκανε ἡ Βάντα.

— "Οχι, ἀνόητη, τῆς ἀπάντησε ὁ 'Ανρι, γιατὶ ἀν εἶχα κερδίσει δὲν θὰ ἔμουν στενοχωρημένος... Μὲ δυὸ λόγια, τὸ ἄλογό μας ἔμεινε στὴ μέση τοῦ δρόμου κ' ἔτσι ἔχασα ἐκατὸ φράγκα...

— Έκατὸ φράγκα! ἔκανε κατάπληκτη ἡ Βάντα. Μπόγιε μοῖ!

— "Ενα τέτοιο ποσὸν γι' αὐτὴν ήταν τεράστιο. Ήταν ἔνας δλόκληρος μισθός, ἔνα μηνιάτικο!

— Μὴ φωνάζεις ἔτσι! τὴ μάλλωσε ὁ 'Ανρι. Μπορεῖ νὰ σ' ἀκούσῃ ὁ μπαμπᾶς... "Ε, νάι, ἔχασα ἐκατὸ φράγκα... Καὶ ξέρεις τώρα ποῦ τὰ θρῆκα; Τὰ πῆρα ἀπὸ τὸ ταμεῖο τοῦ μπαμπᾶ. Τὴν Κυριακὴν, ὁ μπαμπᾶς δὲν μετράει τὸ ταμεῖο τοῦ μαγαζιού, μὰ σήμερα, ὕστερ' ἀπὸ τὸ φαγητό, θὰ καθήση νὰ μετρήσῃ τὰ λεφτά του. Καὶ θὰ δη πῶς λείπουν ἐκατὸ φράγκα, αὐτὰ ποὺ πῆρα ἔγω. 'Ο μπαμπᾶς, καθὼς ξέρεις, εἶνε ἔνας «ἄσσος», δὲν γελιέται ποτέ. 'Αμέσως θὰ καταλάβῃ πῶς ἔγω πῆρα τὸ ἐκατοστάρικο, ἀφοῦ δὲν ἔχει ὑπαλήλους στὸ μαγαζί... Βλέπεις λοιπόν, Βάντα, πῶς δὲν μοῦ μένει νὰ κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ πάω νὰ πνιγῶ... 'Ο μπαμπᾶς εἶνε τρομερός σὲ κάτι τέτοια ζητήματα... «Τὰ λεφτά, λέει, εἶνε ἄγια!»... Προσοχή, Βάντα... Νά, ἔρχεται ὁ μαμπᾶς... Πήγαινε γρήγορα στὴν κουζίνα, γιὰ νὰ μὴ σὲ δῆ ἔδω πέρα...

Κ' ή Βάντα ἔτρεξε καὶ κρύφτηκε στὴν κουζίνα. Μά, πόσο ήταν ταραγμένη! Ήταν δυνατόν; Θὰ σκοτωνόταν δ κύριος 'Ανρι; Αὐτὸς ποὺ ήταν τόσο ωμορφος καὶ ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸν Ταξιάρχη Μιχαήλ τῆς ἔκκλησίας!...

— Ή Πολωνέζα ὑπηρέτρια ἀνέθηκε, σιγά-σιγά, ὡς τὴ σοφίτα της κ' ἐκεῖ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἀνοιξε τὴ βαλίτσα της καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα

ἔνα ἐκατοστάρικο. Ήταν τὸ τελευταῖο μηνιάτικό της. Δὲν εἶχε προφτάσει ἀκόμα νὰ τὸ στείλη τῆς μητέρας της. "Επειτα κατέβηκε πάλι ἀθόρυβα καὶ περίμενε νὰ μαζευτοῦν οἱ κύριοι της στὴν τραπέζαρικά.

— Ετοι, στὶς όχτω ἡ ὥρα ήταν ὅλοι στὸ τραπέζι. 'Η Βάντα, ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν διάδρομο, γλύστρησε ὡς τὸ μαγαζί που τὸ θρῆκαν μπροστά στὸ σπίτι καὶ ἀθόρυβα πάλι ἀνοιξε τὸ ταμεῖο κ' ἔθαλε μέσα τὸ ἐκατοστάρικο. Τὸ δικό της! 'Ο 'Ανρι εἶχε σωθῆ. 'Ο κύριος της τώρα μπορούσε νὰ μετρήσῃ ὅσο ήθελε τὰ λεπτά του. Θὰ τὰ εύρισκε σωστά. Δὲν θὰ καταλάβαινε τίποτε!

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔκανε νὰ κλείσῃ τὸ ταμεῖο, ἄκουσε ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ δίπλα της:

— Κλέφτρα!

— Ήταν μιὰ πελάτισσα ποὺ εἶχε μπεῖ στὸ μαγαζί. Εἶχε δεῖ τὴ Βάντα ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείνῃ ἀθόρυβα τὸ συρτάρι τοῦ ταμείου.

— Κλέφτρα! Κλέφτρα! Πιάστε την!... ξαφνικεύεται σὰν τρελλή.

— Ο ἔμπορος ἔτρεξε ξαφνιασμένος στὸ μαγαζί. 'Απ' ἔξω εἶχαν σταθῆ μερικοὶ περίεργοι.

— Η Βάντα, πελιδνή, τρυμοκρατημένη, ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς πελάτισσας ποὺ τὴν εἶχε πιάσει, ἔσπρωξε τοὺς περιέργους κι' ὥρμησε τρέχοντας στὸν δρόμο. Σὲ λίγο, μπροστά της, θρῆκε τὸ ποτάμι. 'Ο Σηκουάνας κυλούσε τὰ κίτρινα νερά του, ἀθόρυβα, μέσα στὴ σκοτεινή νύχτα. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ νερά ήθελε νὰ πνιγῆ δ κύριος 'Ανρι. "Ε, νά, θὰ πνιγόταν τώρα έκεινη. Καλύτερα έκεινη. Τί ἀξία ἔχει μιὰ φτωχὴ Πολωνέζα ποὺ ἀγαπάει ἔνα ωμορφό παιδί σὰν τὸν Ταξιάρχη Μιχαήλ;..."

— Ενας ἀστυφύλακας ἔκανε νὰ τὴν κρυτήσῃ ἀπὸ τὸ χέρι. Μά ή Βάντα νομίζοντας πῶς ήθελε νὰ τὴν πάη φυλακή, τρόμαξε περισσότερο. Μ' ἔνα πήδημα ξέφυγε ἀπὸ κοντά του

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

"Ενας ἀστυφύλακας ἔκανε νὰ τὴν κρατήσῃ ἀπὸ τὸ χέρι.

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΒΑΝΤΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 31)

καὶ κλείνοντας τὰ μάτια, ἔπεισε μέσα στὸ ποτάμι...

Ο πατέρας τοῦ Ἀνρί, σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ μέτραγε καὶ ξανμέτραγε τὰ λεφτά του. Τὰ εὔρισκε σωστά. Τὸ πιὸ περίεργο μάλιστα ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶδε καὶ τὸ παληὸ ἑκατοστάρικο ποὺ εἶχε δώσει τῆς Βάντας, γιὰ τὸ μηνιάτικό της. Τὸ γνώρισε εὔκολα γιατὶ ἦταν γεμάτο κόκκινες μελανίες.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε! ψιθύρισε στὸ τέλος.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν γυιό του.

— Ἐσύ, τί λές, Ἀνρί; τὸν ρώτησε.

— Ἐγώ; Τίποτε. Δὲν ξέρω τίποτε... τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ ἀπάθεια.

Μᾶ, ἀπὸ τότε, ἐκεῖνο τὸ ψέμα, ἔμεινε μέσα του σὰν ἔνα δηλητήριο...

— Μαντεύω... ψιθύρισε ὁ δόκτωρ Ζανέ. Ο Ἀνρί εἰσαστε ἐσεῖς. Βασανίζεστε διαρκῶς ἀπὸ τὸ ψέμα ποὺ εἶπατε. Σᾶς τύπτει ἡ ουνεδησίς σας γιὰ τὸν θάνατο τῆς Βάντας... Κι' αὐτὴ ἡ ίδεα, πῶς ἐσεῖς εἰσυστε ὑπαίτιος τοῦ θανάτου τῆς σᾶς φέρνει διαρκῶς ἀτυχία, γιατὶ δὲν σᾶς ἀφήνει νὰ σκεφθῆτε καθαρά, γιατὶ παραλύει κάθε προσπάθειά σας... "Επρεπε νὰ μιλήσετε. "Επρεπε τότε νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια. Τώρα πειὰ εἶνε ἀργά... Θὰ τιμωρῆσθε διαρκῶς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἔσυτό σας. Λυπούμαι πολύ, μὰ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε... Δὲν μπορῶ νὰ ἐπιβληθῶ στὴ συνείδησί σας...

Ο Ἀνρί Σελλιέ, τότε, πιὸ χλωμὸς ἀπὸ πρῶτα, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ μαρτύριο τοῦ ἔξιλασμοῦ του. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ σωτηρία, γιατὶ τὸν τιμωροῦσε ὁ ἴδιος ὁ ἔσυτός του!

ΜΩΡΙΣ ΛΕΣΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΝΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 32)

ἔκει ποὺ σκότωσε, σὰν νὰ τὸν τραβάνῃ τὸ αἷμα τοῦ θύματός του. Ο παγερὸς ἀέρας ζέσκιζε τ' ἀδυνατα πνευμόνια τῆς. Κι' ὥστοσο δὲν γύριζε στὸ σπίτι της. "Ηθελε νὰ μάθη.

Ἐνα ἀδέσποτο σκυλί, ποὺ πήδησε ξαφνικὰ ἀπὸ ἔνα φράχτη, τὴν τρομοκράτησε. Η Ζαννέττα, τρελλὴ ἀπὸ τὸν πανικό της, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ γύρισε στὸ σπίτι της. Λαχανιασμένη, ἀσπρη σὰν τὸ πανί, δίχως δύναμι, στηρίχηκε στὴν κορνίζα τῆς πόρτας γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Μὰ καθὼς ἔκανε νὰ περάσῃ τὸ κατώφλι, ἀκούσει βήματα πίσω της. Κι' ἀπότομα ὁ Φυρνιέ, ὁ ἐργολάθος, παρουσιάσθηκε μπροστά της.

Ζαννέττα, τῆς εἶπε μὲ μιὰ παράξενη φωνή, τρέξει νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ζερμαίν. Εἶνε στὸ σπίτι τῆς μητέρας της... Ξέρεις, μᾶλλωσα μὲ τὸν Πιέρ καὶ τὸν χτύπηγα.. Ναί... "Έκανε σὰν τρελλός..." Ηθελε νὰ βρῇ στὸ σπίτι μου τὴν γυναῖκα του... Μιὰ στιγμὴ μάλιστα ἔκανε νὰ μὲ χτυπήσῃ μ' ἔνα σκεπάρνι... Ἐγώ τότε τοῦ πέταξα ἔνα σίδερο... ποὺ τὸν βρήκε στὸ κεφάλι. Πήγανε νὰ φωνάξῃ τὴν Ζερμαίν. Μοῦ φαίνεται πώς δὲν ζῆ πειὰ ὁ ὄνδρας της. Πρυσπάθησα νὰ τὸν συνεφέρω, μὰ δὲν κατάφερα τίποτε. Θὰ τὸν σκότωσα... Δὲν ξέρω... Είμαι σὰν τρελλός. Τρέξε νὰ φωνάξῃ τὴν Ζερμαίν... Ἐγώ φεύγω... Φεύγω μακριά... Κι' ὁ ἐργολάθος χάθηκε γρήγορα, σὰν φάντασμα μέσα στὴ νύχτα.

Η Ζαννέττα ἔκανε νὰ φωνάξῃ, νὰ τὸν κρατήσῃ ἀκόμη κοντά της μὰ δὲν μπόρεσε. Ζαλίστηκε ξαφνικὰ καὶ σωριάσθηκε λιπόθυμη στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ της.

Μ. Λ. ΣΟΝΤΑΖ

ΟΙ "ΞΑΦΡΙΣΤΑΙ,, ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 23)

ῶστε τὸ μόνο ποὺ όμως μτοροῦσε νὰ μὲ τρομάξῃ εἶνε ἡ σούψη ὅτι μτορεῖ μὰ μέρα νὰ σὲ ζάσω. Γι' αὐτό, σὲ παρακαλῶ, νὰ κρατήσης αὐτὰ τὰ κοσμήματα σὰν ἔνα μικρὸ δῶρο καὶ νὰ ἔρθῃς πάλι κοντά μου τὴν ωριμόνη ὥρα. Κάθε στιγμὴ ποὺ περνῶ μακριά σου, μοῦ φαίνεται σὺν ἔνας αλωνας».

Καὶ δὲ Φλωρινώ πήγε νὰ τὴν συναντήσῃ χωρὶς φυσικὰ νὰ κάνῃ λόγο γιὰ τὰ κλεψύμενα κοσμήματα.

Ο Ἀντρὲ Φλωρινώ μὲ τὶς λωποδυσίες του εἶχε κατορθώσει νὰ σχηματίσῃ μίαν κολοσσιαίαν περιουσίαν καὶ σήμερα ἔχει ἀλλάξει τὸ ὄνομά του, ἔχει ἀγοράσει ἔναν τίτλο εὐγενείας καὶ ζῆ σὰν καθαρότατος εὐγενής. Καὶ οἱ παληὸι ἀστυνομικοὶ, διτοὺ τὸν βλέπουν νὰ περνᾶ μὲ τ' αὐτοκίνητό του δὲν μποροῦν νὰ συγκρατήσουν ἔνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

Αὐτὰ μοῦ ξέωμολογήθηκε δὲ ίδιωτικός ντέτεκτις τοῦ «Μπελέ» γιὰ τοὺς «Ξαφριστάς» τῶν ξενοδοχείων. Καθὼς δὲ θὰ εἴδατε, αὐτοὶ οἱ κακοποιοὶ εἶνε σατανικοὶ καὶ ἐπικίνδυνοι.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΤΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟ... ΣΚΑΦΑΝΔΡΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 29)

Ο Ραούλ Μπρελάν δέν γελοῦσε πειά.

Μὲ τὴν ξαφνικὴ ἔκρηξη τοῦ σκαφάνδρου εἶχαν ἐκσφενδονισθῆ μπροστά στὰ πόδια τοῦ Βερντιέ τὰ πιὸ ἀλλοπρόσαλλα πράγματα: ἔνα χτένι, ἔνα βουρτσάκι τῶν δοντιῶν, δυὸς-τρία μυρωμένα γυναικεῖα μαντηλάκια καὶ τὸ πιὸ τρομερὸ ἀπ' ὅλα: μιὰ φωτογραφία μιᾶς γυναίκας, μᾶλλον ἐλαφρούντυμένης, εἶχε πέσει μπροστά στὸ γυαλιστερὸ λουστρίνι τοῦ ὑπουργοῦ...

Τὴν ἵδια στιγμή, καθὼς ἔσκυψε ὁ Βερντιέ νὰ σηκώσῃ τὸ ψηλὸ καπέλλο του ποὺ τοῦ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ χέρι, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ φωτογραφία κι' ἀπόμεινε καταπληκτος. Διάθολε! Πῶς ἔμοιαζε αὐτὴ ἡ γυναίκα τῆς... γυναίκας του! Μπά! Αὐτὴ ἦταν: ἡ γυναίκα του! Ο Βερντιέ πήρε τὴ φωτογραφία καὶ κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἔκπληξη του διάβασε τὴν ἀφιέρωσι. Ο γραφικὸς χαρακτήρας τοῦ ἦταν γνωστός. Μόνο ἡ γυναίκα του ἔγραφε τόσο ἐπιπόλαιως μ' ἔνα σωρὸ στολίδια καὶ καμπύλες. Ή ἀφιέρωσις λοιπὸν ἔγραφε τὰ ἔξης:

«Στὸ γλυκό μου ἀγόρι ποὺ μὲ ξετρέλλανε, ή Τερέζα του».

— Περίεργο!... ἔκανε δὲ Βερντιέ ξύνοντας τὸ μέτωπό του.

Κ' ἔπειτα συλλογίσθηκε:

— Μὰ πῶς μπόρεσε ἡ Τερέζα νὰ ἐρωτευθῆ ἔνα σκάφανδρο!.. Ἔταν δυνατόν; Γίνεται ποτέ; Καὶ δύμως... Η φωτογραφία ἦταν μέσα στὸ σκάφανδρο ποὺ ἦταν φουσκωμένο μὲ ἀέρι!...

Αὐτὸ τὸ μυστήριο ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ καταπληκτικά. Ο Βερντιέ κατόπιν, κατάλαβε φυσικὰ τί εἶχε συμβῆ, μὰ θεώρησε πιὸ ἀξιοπρέπες νὰ κάνῃ τὸ κορόϊδο.

Μὰ δ «πασᾶς» ποὺ μπῆκε ἀμέσως στὸ νόημα, πήγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ λύσσα του. Δὲν μποροῦσε δύμως νὰ κάνῃ τίποτε, γιατὶ φοβόταν τὸ σκάνδαλο. Κ' ἔτσι, ἀρκέσθηκε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ θωρηκτό τὸν ἀδιόρθωτο Ραούλ Μπρελάν, μὲ μιὰ μηνιαία φυλάκιο στὴν πλάτη, ἔπειδη λέει: «εἶχε χρησιμοποιήσει ὡς ίματοθήκη τὸ ἐσωτερικὸν ἔνος σκαφάνδρου» :

Καὶ τὸ σκάνδαλο ἔμεινε κρυφό ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, γιὰ τὴν άξιοπρέπεια τοῦ θωρηκτοῦ.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Ο ΠΡΟΔΟΤΙΚΟΣ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 33)

κλείδια κι' ὅταν δυσκολεύονταν, χρησιμοποιοῦσε καὶ τὸ μαχαίρι του!

Ἐνας ἀπαύσιος στραγγαλιστὴς ἐπίσης εἶχε κεντήσει στὸ μπράτσο του ἔνα γυναικεῖο χέρι, τὸ ὅποιο ἔκιθε ἔνα λουλούδι! Ηθελε νὰ εἰπῇ δηλαδὴ ὅτι δὲν ἔκανε καθόλου τὰ θύματά του νὰ υποφέρουν. Τοὺς ἔκιθε τὴν ζωὴ μὲ τὴν ἴδια εύκολία ποὺ μιὰ γυναῖκα «δρέπει ἔνα ἄνθος»!

Ο φυθερὸς σαδδιστὴς πάλιν, δὲ Πώλ Γκρυμέρ κατὰ τὴν διλογήμερο παραμονή του στὸ κελλὶ τῶν μελλοθανάτων, περνοῦσε τὴν ὥρα του ἀγωνιζόμενος νὰ κεντήσῃ πάνω στὸ δεξιὸ πόδι του τὴν εἰκόνα τῆς μοναδικῆς γυναικός, ποὺ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια του. Καὶ πέθανε ἀπαρηγόρητος, στὴ λαιμητόμυ, γιατὶ δὲν κατάφερε νὰ τὴν ἀποτελείωσῃ.

Μὰ κι' αὐτές ἀκόμη ἡ ἐγκληματικές γυναικεῖς ἔχουν τὴν συνήθεια νὰ στιγματίζωνται. Δὲν χαλοῦν βέθαι τὸ στῆθος, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους, μὰ ζωγραφίζουν ὅτι μπορεῖ νὰ κρυφθῇ μὲ τὰ φορέματά τους. Η περίφημη κ. Ἀννώ κι' αὐτὴ δὲν ἐγλύτωσε ἀπὸ τὴν μανία τοῦ τατουαρίσματος. "Οταν ἦταν κλεισμένη στὶς φυλακές τοῦ Σαὶν-Λαζάρ εἶχε δεχθῆ νὰ στιγματίσῃ μὲ ἔνυ τριφύλλι. Επίσης ή Λουσιέν Μπλυμέρ, ή μεγάλη Παρισινὴ λωποδύτρια, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ δεξιὸ μαστό της, εἶχε κεντήσει τὴ λέξι «Ἐκδίκησις».

Μὰ τὰ παραδείγματα τῶν στιγματισμένων καταδίκων εἶνε ἀπειρα. Ωστόσο αὐτὰ ἀκριβῶς βοηθοῦν τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ γενικὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν νόμων νὰ ξεχωρίζουν τοὺς ἐγκληματίας καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ δομολογοῦν τὰ ἐγκλήματά τους. Γι' αὐτό, ή αύστηρότης στὶς φυλακές γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ «τατουαρίσματος» εἶνε φαινομενική. Αφήνουν τοὺς φυλακισμένους νὰ στιγματίζωνται, γιατὶ κι' αὐτὸ εἶναι ἔνας τρόπος γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὴν σκοτεινὴ ζωὴ τους.

ZAN KOLMP